

staaende frem, det mindre heldige lagt til Side, og det vil kræve en Gennemarbejden af Samlingerne i det enkelte, som er et overordentlig stort Arbejde. Der vil kræves efter Bevillingen et ekstraordinært Tilskud af 5,000 Kr. i 3 Aar, som tænkes anvendte saaledes, at der bliver givet 1,000 Kr. til hver af de 3 Samlinger: den danske Samling's forhistoriske Del, dens historiske Del og Antiksamlingen, og saa 2,000 Kr. til etnografisk Museum, der jo alene er 3 Gange saa stort som hvert af de andre. Foruden dette ekstraordinære Tilskud, som De vil se, anvendt ved de enkelte Samlinger, endda ikke bliver saa overordentlig stort, vil der kræves et ekstraordinært Tilskud til selve Stiftetteringen, nemlig 2,500 Kr. i 2 Aar. Naar man faar det, vil man kunne forsynne Halvdelen eller $\frac{2}{3}$ af Samlingerne med Stiftetter, og saa mener man, at man for Fremtiden vil kunne dels holde Orden i det hele og dels fortsætte og udfylde Stiftetteringen for den øvrige Del af Samlingerne for et ordinært Beløb af 5,000 Kr. Udvalget er, efter at have undersøgt disse Sager og efter at være kommet til den Erkendelse, at det var hensigtsmæssigt og nødvendigt, gaaet ind paa at bevilge dette Beløb, fordi man erkender, at vore Samlinger have stor Betydning. De høre til de Ting, der have gjort os Være, ikke blot herhjemme, men ogsaa uden for vort Lands Grænser. Paa den anden Side kan det heller ikke nægtes, at vore Samlinger i de senere Aar ikke længere staa saaledes paa Højde med, hvad man i den Henseende har andet Steds, at der ikke kan være Grund til at gøre Forandringer. Derfor ere vi altsaa gaaede ind paa at give denne Bevilling, og vi haabe saa, at det vil bidrage til, at vore Samlinger komme til at gøre mere Nytte, baade for Publikum i Almindelighed og for Videnskaben. En enkelt Ting kunde jeg have lyst til i denne Forbindelse at sige til den højtærede Minister. Der har jo i de foregaaende Dage været forhandlet om et andet Museums-spørgsmaal, som jeg ikke skal komme tilbage til, men jeg vil blot henstille til den højtærede Minister, om der ikke mellem ham og den højtærede Indenrigsminister kunde finde en saadan Af-tale Sted, at disse forskellige Museer ikke kom til at modarbejde men tværtimod kom til at støtte hinanden i deres Arbejde.

Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om det kgl. Teater. Det er jo af de Ting, vi desværre hvert Aar faa til Behandling i en værre og værre Stikfelse. Hele Statens Stilling overfor det kgl. Teater er jo bleven en saadan, at man nu snart fra alle Sider maa erkende, at der maa gøres en Foran-

bring. Det er jo saaledes, at under den nuværende Teaterstyrelses Regimente — længere behøver jeg ikke at gaa tilbage — ere Indtægterne ved det kgl. Teater gaaede regelmæssig ned fra 822,847 Kr. i 1875—76 og til 599,300 Kr. i 1891—92. De ere daalede ganske jævnt fra over 800,000 til ikke 600,000 Kr., og samtidig dermed er naturligtvis Underkuddet vokset, saaledes at medens det i Begyndelsen af Aarene 1876—80 kun var 14,000 Kr. i Gennemsnit, har det nu i de senere Aar været henved 200,000 Kr. og et enkelt Aar over 200,000 Kr. Saaledes kan det ikke blive ved at gaa. Det tror jeg, man bør komme til Erkendelse af fra alle Sider. Baaede Regering og Rigsdag maa jo dog være interesserede i, at Teatrets Forhold blive ordnede paa en saadan Maade, at Teaterbestyrelsen ikke ganske gladelig kan lade staa til og spille op, som den har lyst, saa at Indtægterne stadig tage af, og Underkuddet stadig vokser. Man har jo søgt forskellige Undskyldningsgrunde for Teatret; man har undskyldt det med, at man har for mange Teatre, man har undskyldt det med, at der er fremblomsret saa mange Varieteter, som fordærve Folks Smag og meget andet. Det er muligt, at der er noget i alt dette, men ganske sikkert har Teatrets Ledelse Hovedskylden i, at det er gaaet saaledes. Man tænke sig blot, at der fra Statens Side er givet det kgl. Teater en Bygning til $1\frac{1}{2}$ Million Kroners Værdi, og at vi dernæst, indtil den sidste Teaterlov udkom, i Grunden har givet det Eneret til at spille Komedie her i Byen, i alt Fald kunde Teatret hindre alle andre i at spille ikke blot, hvad det selv vilde spille, men overhovedet i at spille andet, end det kgl. Teater vilde unde dem. Ved den ny Teaterlov er denne Ret begrænset en Del, men paa den anden Side har man alligevel givet Teatret en saadan privilegeret Stilling, baade over for den danske Litteratur og i det hele taget, at man skulde synes, det var af stor Betydning. Endelig bærer Staten hele Teatrets Pensjonsbyrde, som heller ikke har saa ringe Betydning. Men naaget man saaledes paa mange forskellige Maader har støttet det kongelige Teater, er det dog, saaledes som jeg har vist, Tilfældet, at Underkuddet stadig vokser. Jeg tror, det ligger i, at der i Virkeligheden aldeles ikke er nogen ansvarlig Ledelse ved Teatret. Saaledes som Forholdet nu er, kan Teaterchefen gøre, omtrent som han vil. I økonomisk Henseende kan han lade staa til. Staten betaler Underkuddet. Det er vist her som i alle andre Forhold en overordentlig uheldig Ting, naar en Administration er saaledes stillet, at den bare ganske